

ærede Medlemmer foruden det ærede Medlem jeg tænker paa, har saa meget imod denne Ejendomsskyld. Det forekommer mig, at det er saa fornuftigt og konservativt fra Flertallets Side at dele Skatterne noget i Stedet for at lægge det hele paa Formue- og Indtægtskatten. Kan man komme til — som det her lader til, at man kan — virkelig at finde en god og fornuftig Ejendomsskyld, saa forekommer det mig meget naturligt. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa det, men kun sige, at jeg sætter megen Pris paa Ejendomsskylden, og jeg haaber, at det er en Sag, som maa blive gennemført. Ejendomsskyld som kommunal Skat er der jo ingen, der synes at have noget imod. Jeg skal ikke videre udtale mig herom, men blot sige lige som ved tidligere Lejligheder, at for at faa disse Love gennemført til Gavn for Landbruget, skal jeg bøje mig paa flere Punkter, men dog kun til en vis Grad, for jeg bøjer mig sandelig ikke saa vidt, at jeg atter kunde gaa tilbage til en Overføring, idet jeg vil ganske bestemt holde paa, at vi afskaffe Hartkornsskatterne. Dernæst kan jeg ikke godt tænke mig, at vi kunde komme bort fra en fornuftig Ejendomsskyld, men i denne Henseende vil jeg bøje mig, hvis det er nødvendigt, hvad jeg dog ikke haaber.

Tilsidst vil jeg sige, at det har ikke været mig nogen Tilfredsstillelse, at der er bleven Stillehed om Tiendeafvisningen. Jeg skal ikke tale meget om dette Spørgsmaal, da det ærede Ting kender mit Standpunkt i saa Henseende, men jeg haaber, at fordi den er gemt, er den dog ikke bleven glemt.

Til Slut skal jeg endnu tillade mig nogle ganske enkelte Bemærkninger. Der er et Par Spørgsmaal, som ere faldne mig ind ved at tænke paa disse og forskellige andre Love. Jeg har tænkt paa, om det mon kan gaa i Længden, hvis man skal blive ved som nu, at det ene Parti og den ene Partigruppe overbyder den anden. Vi Landboere ere glade ved denne Overbyden paa dette Omraade, og jeg takker det ærede Flertal derfor, thi jeg tror, at det er rigtigt, hvad der foreslaas i denne Lov, men det forekommer mig, at disse Overbud fra de forskellige Partiers Side ere i allerhøjeste Grad farlige, og jeg vil i høj Grad anbefale, at man passer paa at standse den Bevægelse, vi saaledes er komne ind paa. Jeg skal tillade mig at nævne et Eksempel fra i Fjor, da vi havde Forslag om en Baneforbindelse fra Gedser til Warnemünde, et meget naturligt og

ganske rimeligt Forslag. Vi havde næsten lovet fremmede Lande at faa denne Forbindelse oprettet og fik den ogsaa, men kun sammen med en hel Bunke Jernbaner ovre i Jylland, kastede i den Grad i Flok, at mange ere paa det rene med, at adskillige af dem ere tarvelige og unødvendige. Altsaa blot for at faa den ene naturlige og gode Forbindelse fra Gedser til Warnemünde var man fra Rigsdagens Side nødt til at vedtage en hel Del andre, fordi det ene Parti overbød det andet.

Jeg skal anføre et andet Eksempel. Socialdemokratiet har — som ganske rimeligt fra dette Partis Side — ønsket at faa Funktionærerne i Statens Tjeneste ind under den socialdemokratiske Bevægelse. De har anbefalet Funktionærerne i Statens Tjeneste at gøre, hvad de kunde, endogsaa at begynde paa Strejker, for at fremtvinge en højere Løn. Man skulde nu tro, at Regeringen vilde standse en saadan Bevægelse og sige: vi kunne virkelig ikke paa en Gang komme ind herpaa; det maa vi have Tid til. Det vilde have været højst naturligt, om Regeringen havde stillet sig saaledes; men det gjorde den ingenlunde. Regeringen gik ind paa det og sagde endogsaa: lad os byde noget mere, og bød maaske mere end Socialdemokraterne havde ventet. Jeg ønsker Statsfunktionærerne alt mulig godt, men jeg synes, vi skulle passe en lille Smule paa og værne os mod Overbud fra den ene til den anden. — Disse Lovforslag have ogsaa givet Anledning til Overbud; de kom saa uskyldigt med $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten, saa bød Kommissionen over med $\frac{2}{3}$, og nu byder Højre over med hele Historien, saa at man næsten kan blive bange for at ønske noget. Man ved ikke, i hvilken Retning disse Ønsker ville blive opfyldte, men, som sagt, jeg skal ikke beklage mig i den Henseende. Jeg antager, at der vil komme forskellige andre Ønsker frem, og jeg er blandt andet overbevist om, at vore Socialdemokrater ville ikke være saa beskedne som vi andre, naar de mærke, at det gaar paa den Maade. De kunne blot ønske, thi efterhaanden som denne Bevægelse gaar frem, ere de temmelig visse paa, at deres Ønsker blive realiserede. Men vi andre rolige Borgere i Samfundet tør saaledes næsten ikke frembære vore Ønsker af Frygt for at faa ikke alene det, vi ønske, men meget mere, saa at vor Samvittighed bliver betyngnet. Saa meget jeg end føler mig tiltalt af Tiende-loven, og saa meget jeg end ønsker Tienden afskaffet — jeg har mange Gange tidligere fremsat Ønsker i saa Henseende —